

OSD 5/16

POSTANOWIENIE
OKRĘGOWEGO SĄDU DYSCYPLINARNEGO
OKRĘGOWEJ IZBY RADCÓW PRAWNYCH

z dnia 23 marca 2015r.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w składzie:

Przewodniczący: r.pr. Grzegorz Kowalik

Sędziowie: r.pr. Jacek Dźiedzic - sprawozdawca
r.pr. Robert Straszewski

Protokolant: apl. rad. Karolina Bisek

Przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego: r.pr. Łukasza Łuć

w sprawie zażalenia wniesionego od postanowienia Zastępcy Rzecznika Okręgowej Izby Radców Prawnych z dnia 25 stycznia 2016 r. sygn. akt RD 126/14 o umorzeniu dochodzenia o naruszenie ustawy o radcach prawnych, Kodeksu Etyki Radcy Prawnego przez radcy prawnego

Sąd Postanowił

- I. Utrzymać w mocy postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych z dnia 25 stycznia 2016 r. o umorzeniu dochodzenia.
- II. Kosztami postępowania w kwocie 1277,40 zł obciążyć Okręgową Izbę Radców Prawnych

Janeta Bisek

główny

Robert Straszewski

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 25 stycznia 2016 r. [REDAKTED] Zastępca Rzecznika Okręgowej Izby Radców Prawnych w oparciu o art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. w związku z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j.: Dz. U. z 2015 r. poz. 507 j.t.), postanowił umorzyć dochodzenie prowadzone w stosunku do radcy prawnego [REDAKTED]. Należy zauważyć, iż wszczęte dochodzenie odnosiło się do potencjalnych naruszeń Kodeksu Etyki Radców Prawnych opisanych w art. 6 oraz w art. 29 Uchwały Nr 8/VII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010r. W uzasadnieniu wydanego postanowienia Zastępca Rzecznika OIRP wskazał, iż w toku dochodzenia, na podstawie zeznań [REDAKTED] oraz przedłożonych dokumentów, ustalono że radca prawny [REDAKTED] nie zawierał z [REDAKTED] umowy, na podstawie której miał świadczyć pomoc prawną na ich rzecz. Od powyższego postanowienia z zachowaniem terminu odwołanie, w dniu 8 lutego 2016 r. złożyli Pani [REDAKTED] zarzucając wydanemu postanowieniu z dnia 25 stycznia 2016 r. m.in.: alogiczność i niespójność oraz rażące mijanie się z faktami dotyczącymi w/w sprawy. Skarżący podkreślili, iż w swojej skardze do Rzecznika Dyscyplinarnego nie kwestionowali zapisów treści umowy powierniczego przelewu wiarytelności zawartego ze [REDAKTED] a jedynie postępowanie m.in. r.pr. [REDAKTED]. Skarżący wskazali, iż nie zgadzają się ze wskazaniem przez Zastępcę rzecznika, jako jedynie odpowiedzialnej za realizację umowy spółkę [REDAKTED] uważając to za kuriozalne. Podkreślili, iż od początku kontaktowali się m.in. z r.pr. [REDAKTED] oraz aplikantem radcowskim [REDAKTED] z kancelarii r.pr. [REDAKTED]. Podkreślili, iż r.pr. [REDAKTED] był większościowym udziałowcem tejże spółki, [REDAKTED] był jej prezesem w momencie rozliczenia się z nimi.

Rozpoznając wniesione zażalenie Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP [REDAKTED] zmuszony był do uzupełnienia materiału dowodowego, który nie znajdował się w aktach postępowania. Skarżący złożyli w dniu 2 marca 2016 r. oraz w dniu 16 marca 2016 r. obszerne wyjaśnienia do zakresu oraz sposobu współpracy z r.pr. [REDAKTED] oraz z [REDAKTED], jak również podłoża skierowania swoich roszczeń do egzekwowania na drodze sądowej przez r.pr. [REDAKTED] oraz przebiegu spraw zainicjowanych przez spółkę [REDAKTED] przed sądami powszechnymi, co

bardzo szczegółowo odzwierciedlają akta postępowania. Podkreślenia wymaga okoliczność, iż jak wynika z składanych zeznań Pana [REDAKTOWANE] nie zlecał Panu r.pr. [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] żadnej usługi. Odwołujący się podkreśli jednak, iż Mec. [REDAKTOWANE] dostał pieniądze za nic, i że jest to próbą oszukania i to jest nieetyczne. Odwołujący się podkreśli również, iż zgodnie z umową byli jedynie zobowiązani do dostarczenia dokumentów ale nie byli obowiązani do wielokrotnego pojawiania się w sądzie w charakterze świadków. Sąd dopuścił również dowody z kserokopii dokumentów prywatnych jakie były wnioskowane przez odwołujących się na rozprawie w dniu 16 marca 2016 r. Odwołujący się podkreślili, iż r.pr. [REDAKTOWANE] był większościovym udziałowcem spółki [REDAKTOWANE]

Rozpoznając wniesione zażalenie Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP [REDAKTOWANE] po rozpoznaniu sprawy zważył co następuje.

Zażalenie jest bezzasadne, a zaskarżone nim postanowienie w pełni zasługuje na utrzymanie w mocy.

Po rozpoznaniu sprawy na skutek wniesionego przez pokrzywdzonych w/w odwołania Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w dniu 23 marca 2016r., w składzie obecnym, postanowieniem z dnia 23 marca 2016r., ograniczając rozpoznanie do wskazanych przez pokrzywdzonego w skardze uchybień w działaniach obwinionego radcy prawnego, uznał w pełni zasadnym utrzymanie w mocy postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP [REDAKTOWANE] z dnia 25 stycznia 2016r., [REDAKTOWANE] umorzeniu dochodzenia.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy, jak również ustalony stan faktyczny, zdaniem sądu, daje podstawę do konstatacji o braku popełnienia przez radcę prawnego [REDAKTOWANE] zarzucanego mu przez skarżących czynu polegającego na naruszeniu postanowień art. 6 oraz art. 29 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego oraz art. 64 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j.: Dz. U. z 2014 r. poz. 637 j.t.).

W ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego we Wrocławiu nie sposób zgodzić się ze stanowiskiem skarżących, iż można przypisać radcy prawnemu [REDAKTOWANE] popełnienie zarzucanych czynów jak również winę.

Skarżący bez żadnej wątpliwości zwrócili się do radcy prawnego [REDAKTOWANE] celem uzyskania pomocy prawnej w sprawie odzyskania swoich należności od dłużnika [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] Radca prawny [REDAKTOWANE] nie zawarł z [REDAKTOWANE] umów na świadczenie pomocy prawnej, sugerując możliwość sprzedaży tych wierzytelności do spółki, która świadczy usługi na zasadach prowizji od osiągniętego sukcesu i poniesie wszelkie koszty związane z procesem. Skarżący zawarli w dniu 17 kwietnia 2013 r. [REDAKTOWANE]

umowy powierniczego przelewu wierzytelności z [REDAKTOWANO] z siedzibą [REDAKTOWANO] [REDAKTOWANO]. Na podstawie tych umów zbyli na rzecz Spółki przysługujące im od [REDAKTOWANO] [REDAKTOWANO] wierzytelności. Sami skarżący wyjaśnili w trakcie składanych zeznań w dniu 2 marca 2016 r., iż r.pr. [REDAKTOWANO] nie wiazała, ich żadna umowa cywilnoprawna zawarta w formie ustanej bądź pisemnej o prowadzenie ich spraw związanych z dochodzeniem na drodze sądowej i egzekucyjnej zastępstwa procesowego. Nie udzielili Skarżący również Panu r.pr. [REDAKTOWANO] pełnomocnictwa procesowego, co również mogłoby wskazywać na zawarcie takiej umowy.

Reasumując tą część oceny materiału dowodowego i ustalonego stanu faktycznego w sprawie należy stwierdzić, iż żadna więź prawna w jakiegokolwiek formie prawnej nie istniała pomiędzy Skarżącymi, a r.pr. [REDAKTOWANO] aby móc mówić o ewentualnym naruszeniu przez niego zasad etyki radcy prawnego lub naruszenia innego przepisu prawa powszechnie obowiązującego. Taki stan faktyczny w swoich zeznaniach z dnia 26.10.2015 r. potwierdził również r.pr. [REDAKTOWANO] który wyjaśnił, iż [REDAKTOWANO] nie byli zainteresowani zleceniem sprawy do prowadzenia przez Kancelarię z uwagi na koszty i brak chęci ponoszenia ciężarów finansowych związanych z postępowaniem sądowym. R.pr. [REDAKTOWANO] [REDAKTOWANO] scharakteryzował również, iż przedstawił propozycję sprzedaży wierzytelności do spółki i po krótkich negocjacji doszło do zawarcia umowy w tym zakresie. R.pr. [REDAKTOWANO] [REDAKTOWANO] zeznał co koresponduje z zeznaniami odwołujących się, iż nigdy nie zawarł z [REDAKTOWANO] [REDAKTOWANO] żadnej umowy na świadczenie usług prawnych, nie przyjmował od nich żadnych pełnomocnictw. Z powyższymi zeznaniami koresponduje również i inny zgromadzony materiał dowodowy w niniejszej sprawie, na podstawie którego sąd ustalił stan faktyczny.

W szczególności sąd zwraca uwagę, iż korespondencja odwołujących się odbywała się z panem [REDAKTOWANO] jako substytutem r.pr. [REDAKTOWANO] reprezentującego spółkę [REDAKTOWANO] a następnie już [REDAKTOWANO] jako prezesem zarządu [REDAKTOWANO] a odwołującymi się [REDAKTOWANO]. Znaczenie, adresu mailowego jakim posługiwał się w tej korespondencji Pan [REDAKTOWANO] tj. [REDAKTOWANO] nie może w ocenie sądu przesądzać o fakcie odpowiedzialności dyscyplinarnej Pana r.pr. [REDAKTOWANO]. Jest to element całkowicie niezależny od woli i wiedzy r.pr. [REDAKTOWANO] w jakim zakresie Pan [REDAKTOWANO] [REDAKTOWANO] się nim posługuje i w jakiej korespondencji. Na marginesie należy też zauważyć, że skoro spółka [REDAKTOWANO] ustanowiła pełnomocnika w osobie r.pr. [REDAKTOWANO] [REDAKTOWANO] i jego kancelarii, to pracownik tej kancelarii zapewne tego adresu używał

kontaktując się ze stronami umowy powierniczego przelewu wierzytelności. Używanie zatem tego adresu mailowego nie świadczy o istnieniu jakiegokolwiek związku bezpośredniego z zobowiązaniem r.pr. [REDAKTOWANE] a [REDAKTOWANE] które w sferze prawa cywilnego nigdy nie zostało zmaterializowane.

Jeżeli chodzi o odpowiedzialność r.pr. [REDAKTOWANE] z tytułu posiadania większościowych udziałów w spółce [REDAKTOWANE] to należy zauważyć, iż r.pr. [REDAKTOWANE] nie zasiadał w władzach – zarządzie tej spółki. Umowy z Odwołującymi się podpisała w dniu 17.04.2013 r. [REDAKTOWANE]

[REDAKTOWANE] Dalszą korespondencję związaną z rozliczeniem realizacji umów z dnia 17.04.2013 r. w związku z zawartą ugodą podpisał [REDAKTOWANE] Również i na tym polu nie można przyjmować, aby występował jakikolwiek czyn jaki był przedmiotem wszczętego dochodzenia przez Zastępcę Rzecznika OIRP, który mógłby być przypisany jako naruszenie prawa lub zasad etyki przez radcę prawnego [REDAKTOWANE]

Jeżeli chodzi o podnoszoną przez Odwołujących się odpowiedzialność r.pr. [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] jak większościowego wspólnika spółki [REDAKTOWANE] to sąd zauważa, iż Zastępca rzecznika w tym zakresie nie prowadził żadnych czynności procesowych w trakcie dochodzenia. Sąd w związku z powyższym nie jest władny do oceny tych stanów faktycznych. Należy jednak podkreślić i zwrócić uwagę, iż zgodnie z polskim prawem za zobowiązania [REDAKTOWANE] odpowiada jedynie spółka jako osoba prawna. Nie znaczy to jednak, że jej wspólnicy nigdy nie ponoszą żadnej odpowiedzialności osobistej. Zgodnie z art. 151 § 4 k.s.h. za zobowiązania spółki z ograniczoną odpowiedzialnością odpowiada sama spółka jako osoba prawna. Ponosi ona tę odpowiedzialność samodzielnie i całym swoim majątkiem, za jej zobowiązania nie odpowiadają natomiast wspólnicy. Jest to jedna z podstaw konstrukcyjnych spółek kapitałowych, która w dużej mierze decyduje o atrakcyjności tej formy prowadzenia działalności gospodarczej. W Polsce sąd nie ma podstawy prawnej do przenoszenia na wspólników odpowiedzialności za działania spółki. Wspólnicy są więc obciążeni właściwie jedynie ryzykiem gospodarczym, związanym z wniesieniem do spółki wkładów oraz ewentualnie dodatkowych świadczeń (dopłaty, powtarzające się świadczenia niepieniężne). Nie oznacza to jednak, że ponoszenie odpowiedzialności osobistej przez wspólników jest zawsze wyłączone. Przepisy Kodeksu spółek handlowych przewidują kilka szczególnych sytuacji, w których taka odpowiedzialność może mieć miejsce. Do takich sytuacji należą np. zdarzenia związane z otrzymaniem przez wspólnika nienależnych wypłat. Ponadto, zgodnie z art. 13 k.s.h., wspólnicy mogą ponosić odpowiedzialność wobec osób

trzecich lub wobec spółki za czynności podejmowane przed zarejestrowaniem spółki, na etapie spółki z o.o. w organizacji. Odpowiedzialność ta jest zróżnicowana w zależności od tego, czy wspólnik działał osobiście w imieniu spółki, czy też nie. Jeżeli działał osobiście w imieniu spółki, ponosi nieograniczoną odpowiedzialność za zaciągnięte w tym okresie zobowiązania solidarnie wraz ze spółką i innymi podmiotami działającymi w jej imieniu (art. 13 § 1 k.s.h.). Jeżeli wspólnik nie podejmował żadnych działań osobiście, odpowiada jedynie do wartości niewniesionego wkładu (art. 13 § 2 k.s.h.). Kolejnym przykładem odpowiedzialności wspólników jest wniesienie do spółki wkładu niepieniężnego (aportu) obciążonego wadą prawną lub fizyczną (art. 14 § 2 k.s.h.) albo o znacznie zawyżonej wartości (art. 175 k.s.h.). W pierwszym przypadku wspólnik jest zobowiązany do wyrównania spółce różnicy między wartością określoną w umowie a wartością zbywcą wkładu, chyba że umowa spółki przewiduje inne uprawnienia dla spółki. W drugim przypadku wspólnik także jest zobowiązany do wyrównania powyżej określonej różnicy, ale solidarnie z członkami zarządu, którzy zgłosili spółkę do rejestru. Odpowiedzialność ta wynika z bezwzględnego obowiązku wniesienia wkładów odpowiadających wartości obejmowanych udziałów. Nie są przewidziane tzw. przesłanki egzoneracyjne, czyli wspólnik nie może się od tej odpowiedzialności uwolnić. Kodeks spółek handlowych przewiduje także solidarną odpowiedzialność zbywcy i nabywcy udziału za niespełnione świadczenia należne spółce ze zbytego udziału lub zbytej części udziału (art. 186 § 1 k.s.h.) oraz współuprawnionych z udziału lub udziałów (art. 184 § 1 k.s.h.). Odpowiedzialność ta dotyczy świadczeń związanych z udziałem, np. powtarzających się świadczeń niepieniężnych lub dopłat. W przypadku określonym w art. 186 k.s.h. możliwe jest umowne wyłączenie odpowiedzialności jednej ze stron. Jest ono jednak skuteczne tylko pomiędzy stronami umowy, natomiast nie wobec spółki. Jeśli wspólnik pełni równoległe funkcję członka zarządu spółki z o.o., status wspólnika nie wyłącza jego odpowiedzialności za zobowiązania spółki przewidzianej w art. 299 k.s.h., co zostało potwierdzone wyrokiem Sądu Najwyższego z 14 lutego 2003 (IV CKN 1779/00). Ponadto wspólnik może odpowiadać także na zasadzie winy za swoje własne działania, jeśli spełniają one przesłanki działania na szkodę spółki albo osób trzecich lub wypełniają znamiona przestępstwa.

Sąd w niniejszej sprawie zgadza się z oceną prawną ustalonego stanu faktycznego dokonaną w zaskarżonym postanowieniu przez Zastępcę Rzecznika OIRP, iż skoro żadna z czynności opisanych w zawiadomieniu o podejrzeniu naruszenia zasad etyki zawodowej radcy prawnego nie została dokonana przez r. pr. ██████████ osobiście, nie może być mowy

o popełnieniu przewinienia dyscyplinarnego poprzez naruszenie godności zawodu radcy prawnego oraz podważanie zaufania do zawodu radcy prawnego. Sąd również podziela stanowisko zastępcy rzecznika, iż odpowiedzialność zawodowa radcy prawnego ma charakter indywidualny, nie może on ponosić jakichkolwiek negatywnych konsekwencji wynikających z działania osób i podmiotów trzecich w tym osób prawnych.

Biorąc powyższe pod uwagę w świetle ujawnionego w niniejszej sprawie materiału dowodowego, jak również ustalonego stanu faktycznego można niewątpliwie stwierdzić, że r.pr. [REDACTED] nie dopuścił się wskazanych przez pokrzywdzonych przewinień dyscyplinarnych.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Dyscyplinarny uznał, iż wniesione przez skarżących odwołanie jest bezzasadne, a zaskarżone nim postanowienie w pełni zasługuje na utrzymanie w mocy.

W tym stanie rzeczy OIRP w [REDACTED] została również w całości obciążona kosztami niniejszego procesu.

Janeta Biedrzycka *gkowlu* *Janeta Biedrzycka*

POUCZENIE:

Zgodnie z art. 426 § 1 Kodeksu postępowania karnego. w zw. z art. 325e § 4 Kodeksu postępowania karnego i art. 74¹ ustawy o radcach prawnych Postanowienie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego jest prawomocne i nie podlega zaskarżeniu.